No. 61. ANNO 1850. **ARNHEMSCHE COURANT.** Woensdag 27 Maart.

Buitenlandsche berigten.

DUITSCHLAND.

Frankfort, 22 *maart*. Prins *Gortschakoff*, die ook als Russisch gezant aan het Wurtembergsche hof geaccrediteerd is, is derwaarts teruggekeerd, zonder zijne geloofsbrieven aan de bondscommissie overhandigd te hebben, zoodat zijne zending volkomen als mislukt moet beschouwd worden.

— Het heeft hier veel opziens verwekt, dat de Saksische gevolmagtigde bij de bondscommissie, *von Könneritz*, zich plotseling van hier verwijderd en voorloopig zijne functie aan eenen raad van legatie heeft opgedragen. In onze politieke kringen wil men hierin eene aanduiding vinden voor eene op handen zijnde verklaring van Saksen, dat het definitief van het Pruisische driekoningen-verbond terugtreedt.

Hamburg, 22 *maart*. Aan onze beurs wilde men heden bepaald weten, dat de wapenstilstand door Denemarken tegen 1 april was opgezegd, en dat de ministers van Oorlog en Marine *Hansen* en *Zahrtmann* hunne demissie hadden genomen.

De effecten der nieuwe Deensche leening bij *Hambro en Zoon* te Londen, waren reeds heden aan onze beurs tot 89¾ aangeboden, maar moeten tot nog toe geen koopers gevonden hebben.

— Tegenwoordig moeten zich hier Oostenrijksche agenten bevinden om matrozen te werven voor de Keizerlijke marine. Men zegt, dat zij slechte zaken maken.

Weenen, 23 *maart*. Men verzekert, dat een gedeelte van het leger, met name dat van Italie, weder op den voet van oorlog zal gebragt worden. Wat hiervan de reden zij, is niet duidelijk.

— Uit Przemysl wordt geschreven, dat het vroegere gerucht van het binnenrukken van de Russen in Galicie, weder vernieuwd wordt. Er zouden namelijk in het voorjaar 100,000 Russen derwaarts oprukken.

— Het oorlogs-fregat *Venus* is naar de havens der Noordzee gezonden, om daar matrozen te werven; het handgeld is tien gulden.

Erfurt, 22 *maart*. De partijen zijn hier nog niet gevormd, volgens voorloopige schatting zal de Pruisische uiterste regterzijde 20 leden tellen; de ultramontanen 20; de beide vereenigde fractiën 40; de ministeriëlen 60; de Gotha-partij, met de Hessen en Badenschen 110, zoodat deze partij in elk geval de meerderheid zou hebben.

In eene gisteren gehouden bijeenkomst der regteren uiterste regterzijde, heeft de heer *v. Brandenburg* op eene vraag geantwoord, dat zijne persoonlijke meening was, dat de aanneming van een mandaat van afgevaardigde te Erfurt en het doel om den bond te vernietigen, onvereenigbaar waren.

Erfurt, 23 *maart*. Het Statenhuis heeft in zijne zitting van gisteren met 62 van de 67 stemmen den heer *Rudolf von Auerswald* tot zijnen definitiven president verkozen. De keuze van twee secretarissen viel op den heer *von Watzdorf* met 61 en Prins *Solms Hohensolms Lich* met 63 stemmen. Daarna heeft het huis zijne zittingen tot na Paschen verdaagd. Maandag zullen de leden van het comité voor de constitutie, in de bureaux verkozen worden.

Het Volkshuis zal zich maandag constitueren en zijn bureau verkiezen.

— In eene bijeenkomst van afgevaardigden bij het Volkshuis, hebben zich ongeveer 100 leden tot een programma vereenigd, waarbij op het aannemen *en bloc* der constitutie wordt aangedrongen.

Het is onzeker, op wien de keus van het Volkshuis voor zijnen president vallen zal. De heer *Simson* heeft veel kans.

Berlijn, 24 *maart*. Hetgeen wij gisteren bij gerucht vermeldden, is inderdaad gebeurd. *De Pruisische gezant te Stuttgart is teruggeroepen*. De ministeriele *Reform* meldt daaromtrent heden het volgende:

»Uit goede bron ontvangen wij het berigt, dat gisteren aan onzen gezant bij het hof van Wurtemberg het bevel is toegezonden onmiddellijk Stuttgart met het geheele personeel der ambassade te verlaten. Gelijktijdig is aan den Wurtemberschen gezant, baron *von Hugel*, eene nota overhandigd, waarbij het volkomen afbreken van het diplomatiek verkeer wordt aangekondigd en tevens verzekerd, dat Pruisen het beneden zijne waardigheid acht anders dan op deze wijze op de verdenkingen en beschuldigingen van de Wurtembergsche troonrede te antwoorden."

Keulen, 24 *maart*. Uit Berlijn wordt uit eene goede bron medegedeeld, dat de minister van Buitenlandsche Zaken aan den Pruisischen gezant bij het Wurtembergsche hof, den heer *von Sydow*, bevel gezonden heeft, om met het geheele personeel van het gezantschap, Stuttgart onmiddellijk te verlaten. Gelijktijdig heeft de minister aan den Wurtembergschen zaakgelastigde, den baron *von Hügel*, eene nota doen toekomen, waarin aan dezen de geheele afbreking der diplomatieke betrekkingen wordt aangekondigd. (Vergelijk hiermede het latere berigt uit Berlijn, onder dagteekening van 24 maart.)

ENGELAND.

Londen, 23 *maart*. De wekelijksche staat der Engelsche bank doet zien, dat de circulatie der biljetten met 180,930 £ en de voorraad van haar edel metaal met 139,929 £ is vermeerderd.

— Terwijl de staten van Europa nog in zoo veel onzekerheid verkeeren wegens de oplossing van zoo vele vraagstukken van den tijd, dreigen bij voortduring kwestiën van inwendig aanbelang de Vereenigde Staten van Noord-Amerika van een te scheuren. Het is vooral de slavernij, die weder het groote struikelblok is. De heer *Calhoun* heeft zich, ondanks zijne zwakke gezondheid, naar het congres doen voeren, en daar eene plegtige verklaring namens de Zuidelijke Staten afgelegd, dat zij de unie in gevaar beschouwen; dat zij geene leden meer van den bond kunnen zijn, indien het Noorden hun het regt blijft betwisten om slaven te houden, die zij noodig achten voor hunne cultuur, en indien het evenwigt tusschen het Noorden en Zuiden nog meer verbroken wordt.

De *Times*, over deze verschijnselen in de nieuwe wereld sprekende, hoopt, dat de eendragt nog zal behouden blijven, daar het belang van Engeland zeker niet kan zijn, dat het twistvuur in de groote republiek veld winne.

— Sedert eenige jaren is het gevoelen voorgestaan, en wordt al meer en meer verbreid, dat Engeland, wil het wijselijk handelen, een aanzienlijk gedeelte van de katoenproductie, die het uit de Vereenigde Staten trekt, aan zijne eigene Indische bezittingen moet ontleenen. Van ministerieële zijde wordt daarop thans ook gewezen; men oordeelt die verandering noodzakelijk, wil dezelve spoedig beginnen en haar trapsgewijs tot stand brengen. Er zou intusschen niet eens uit de katoenproductie in de Indië behoeven te volgen, dat Engeland minder katoen uit de Vereenigde Staten trok dan thans, daar vermeerderde behoefte aanzienlijker aanvoer noodig zou maken. Het voerde in 1835 een totaal in van 363 millioen ponden katoen; in 1841 487 millioen, in 1848 713 millioen, en de hoeveelheden, uit de drie hoofdbronnen van aanvoer in die drie jaren aangebragt, waren als volgt (in millioen ponden):

	1835	1841	1848
Uit de Vereenigde Staten .	184	358	600
Uit Britsch Indië . . .	41	97	84
Uit Brazilië	24	16	19

Het gebrek aan wegen tusschen de Westkust van Indië en de districten van het binnenland, waarin de katoen-cultuur het voordeeligst zou kunnen worden uitgebreid, wordt als de voorname hinderpaal tegen eene voordeelige meerdere cultuur bijgebragt. Verbetering van wegen in Indië, is dan ook tegenwoordig een der groote onderwerpen, die in de Indische wereld aan de orde van den dag zijn.

— Het Lagerhuis ging gisteren in committé-generaal over tot behandeling der bill op het beheer der Australische koloniën. Bij het tweede artikel, bepalende »dat het getal leden van den wetgevenden raad van Nieuw-Zuid-Wallis zou kunnen vermeerderd of verminderd worden, dat er een afzonderlijke wetgevende raad voor Victoria zal zijn, en dat een derde gedeelte der leden van iederen raad door de Kroon benoemd zal worden," stelde de heer *Mowatt* voor, om deze laatste zinsnede nopens de benoeming door de Kroon weg te laten. Na eenige discussiën voor en tegen, werd dit amendement met 165 tegen 77 stemmen verworpen. De heer *Walpole* wilde dat geheele artikel weggelaten hebben en daarvoor eene bepaling invoegen, dat de koloniën twee Kamers moeten hebben, namelijk een wetgevende raad en eene vertegenwoordigende vergadering. Nam het huis hiermede genoegen, dan zou de voorsteller nog andere artikelen ter tafel brengen nopens de inrigting en zamenstelling dier Kamer. Ook dit amendement werd echter verworpen met 198 tegen 147 stemmen, waarna het huis uiteenging tot aanstaanden maandag.

— Bij den eergisteren gehouden grooten feestmaaltijd op Mansion House, werd, onder vele andere heildronken, ook een toast uitgebragt op prins *Albert*, die in antwoord daarop, de volgende merkwaardige toespraak hield:

»Mylord mayor! Ik ben opregt erkentelijk voor de vriendelijkheid waarmede gij een dronk op mijne gezondheid hebt ingesteld, en ook u, mijne heeren! voor de hartelijkheid waarmede gij dat voorstel beaamdet. Het streelt mij inderdaad innig, te mogen zien dat een denkbeeld, hetwelk ik te voorschijn bragt, omdat het mij van een uitgestrekt belang voorkwam, zoo algemeene goedkeuring en medewerking ontmoet heeft, want deze omstandigheid heeft mij bewezen, dat de meening die ik heb opgevat van den bijzonderen aard en de eigenaardige behoeften van onzen leeftijd, overeenstemt met de overtuiging en de gevoelens des lands. Ik houd het, mijne heeren! voor den pligt van ieder die opvoeding genoten heeft, met nauwgezetheid den aard van het tijdperk waarin hij leeft, na te gaan en te bestuderen, en zooveel mogelijk het zedige offer van zijn persoonlijk streven te brengen tot vervulling van wat hij als den wil der voorzienigheid beschouwd. Wie eenige aandacht gewijd heeft aan de bijzondere kenmerken van het tegenwoordige tijdvak, kan er geen oogenblik aan twijfelen, dat wij in een buitengewoon overgangs-tijdperk leven, hetwelk snel voortgaat naar het groote doel, dat de geheele geschiedenis ons in het oog doet vallen, namelijk de bereiking der eenheid van het menschelijk geslacht (*levendige toejuichingen*); wel te verstaan, niet die eenheid die de grenspalen omververwerpt en de karakteristieke trekken van de onderscheidene volkeren der wereld uitwischt; maar veeleer die eenheid, die het resultaat is van die volksverscheidenheden en van die tegen elkander overstaande hoedanigheden. De afstanden die de natiën en de onderscheidene deelen der wereld tot nog toe van elkander afgescheiden hielden, krimpen allengs weg voor de zegepraal der nieuwe uitvindingen en wij kunnen die afstanden met eene ongeloofelijke snelheid overvliegen. De talen aller volken zijn bekend en hunne werken onder ieders bereik gebragt. De gedachte wordt niet alleen met de snelheid, maar zelfs met de kracht van den bliksem overgebragt. Van den anderen kant strekt het groote beginsel der verdeeling van den arbeid, dat men de groote beweegkracht der beschaving kan noemen, zich uit tot alle takken van wetenschap, nijverheid en kunst. Terwijl vroeger het verstand gespitst werd op de universeele kennis die slechts het erfdeel was van een luttel aantal geesten, wordt het thans op de bijzonderheden — en wel in derzelver kleinste afdeelingen — gerigt. Maar de verkregene kundigheden worden het eigendom van allen, terwijl vroeger de uitvindingen in den sluijer des geheims gehuld bleven. Uit de togenwoordig in zwang zijnde openbaarheid vloeit voort, dat eene ontdekking, zoodra zij gedaan is, ook volmaakt en door de krachtsinspanning der concurrentie voorbijgestreefd wordt. De voortbrengselen van alle werelddeelen zijn ter onzer beschikking gesteld, en wij hebben maar te kiezen, welke markt ons het beste voegt. De concurrentie en het kapitaal vermeerderen om strijd de voortbrengende kracht. Zoo streeft de mensch naar de vervulling dier groote en edele zending die hij op de wereld te volbrengen heeft. Zijn geest, naar Gods beeld zijnde, moet hij er zich van bedienen om de wetten te ontdekken waardoor de Voorzienigheid hare schepselen regeert, en door die wetten tot zijn regel te nemen, doet hij, zelf een Goddelijk werktuig, de natuur tot haar doeleinde dienen. De wetenschap ontdekt die wetten van magt, beweging en herschepping; de nijverheid past die toe op de ruwe stof welke de aarde ons in overvloed verschaft, maar die slechts aan de wetenschap waarde ontleent. De kunst leert ons de onveranderlijke wetten van schoonheid en regelmaat en geeft aan onze voortbrengselen de vormen welke die wetten voorschrijven (*toejuichingen*). Mijne heeren! de tentoonstelling van 1851 moet ons een degelijk bewijs geven, een getrouw tafereel ophangen van den staat van ontwikkeling, waartoe de wereld in dit opzigt gekomen is; zij zal ons tevens een nieuw standpunt aanwijzen, van waar alle natiën uit kunnen gaan, in de volvoering hunner verdere pogingen. Ik durf gerust vertrouwen, dat de eerste indruk die het gezigt dezer onmetelijke verzameling op den aanschouwer te weeg zal brengen, grenzenlooze dankbaarheid zijn zal jegens den Almagtige, voor de weldaden waarmede wij reeds nu zijn begiftigd, terwijl hij daardoor van zelve tot de overtuiging zal komen, dat die weldaden alleen gewenschte gevolgen zullen hebben, naarmate wij bereid zijn elkander onderling door liefde en eensgezindheid te ondersteunen, niet alleen stad- of landgenooten, maar alle volkeren der aarde.

»Door deze overtuiging bezield, zie ik aan dezen feestdisch met innig genoegen de regeringsleden der voornaamste steden van dit rijk vereenigd, alten hunne lokale geschillen, ja misschien hunne staatkundige verdeeldheid vergetende; de vertegenwoordigers van de verschillende politieke opiniën binnen-'s lands, de vertegenwoordigers van zoovele vreemde natiën, zij allen vertegenwoordigen in dit plegtig oogenblik slechts eene en dezelfde zaak (*toejuichingen*). Aanvankelijk, mijne heeren, was ik van meening, deze onderneming tot stand te brengen met behulp van de maatschappij van schoone kunsten alhier, en door middel van particuliere kapitalen; gij hebt dit mijn plan gewijzigd en aangetoond, dat het eene taak was, die de Engelsche natie behoorde te ondernemen. Ik heb niet gearzeld mijne goedkeuring aan uwe woorden te hechten, overtuigd, dat zij voortvloeiden uit eene edele vaderlandsliefde. Thans hangt dan ook de groote uitslag der onderneming geheel af van uwen moed, uwe volharding en uwe onbekrompene vrijzinnigheid. Ik verlaat mij in deze volkomen op het karakter en den aard der natie. Ik ben verzekerd, dat zij onwrikbaar pal zal staan in het worstelperk der eer, maar tevens, dat zij zich onpartijdig zal kwijten van de gastvrijheid, die zij hare mededingende naburen belooft (*toejuichingen*). Wij, commissarissen van H. M., wij zijn maar al te wel bekend met de tallooze moeijelijkheden die wij te bestrijden zullen hebben, willen wij naar wensch slagen; maar vertrouwvol met het oog op uwen ijver en uwe volharding gerigt, vragen wij u alleen wederkeerig vertrouwen, ten einde den uitslag gezamenlijk onbeschroomd te gemoet te kunnen zien."

(*Langdurige en luidruchtige toejuichingen.*)

— De Parijsche correspondent van de *Times* meldt het volgende:

»Ik verneem, dat gewigtige verklaringen zijn afgelegd door een onlangs in Frankrijk gearresteerd Duitscher. In eene bijeenkomst van uitgewekene revolutionnairen, omstreeks eene maand geleden in eene Zwitsersche stad gehouden, werd door de hevigsten een aanslag tegen den Keizer van Oostenrijk, den

Paus en den President der Fransche Republiek voorgesteld. Dit ontwerp werd aan zekere personen in Engeland medegedeeld, die het echter afkeurden, omdat er nog meer discrediet voor de republikeinen en voor de democratie over het algemeen, uit zou voortvloeijen. Dit antwoord stemde juist overeen met het oordeel, dat de meest achtingswaardige leden der revolutionnaire partij zelven over dit plan hebben te kennen gegeven. Maar zulks voldeed niet aan de heethoofdigsten, weshalve een der meest dweepzieke en onzinnige leden dier fractie, zich toch belastte met de uitvoering van het plan. Hij is van de stad, waar de vergadering had plaats gehad, vertrokken naar Weenen, dat, zoo het schijnt, het eerste tooneel zijner bedrijven zou moeten wezen. Of de Fransche regering kennis gekregen heeft van het oogmerk zijner reis, dan of zijn gedrag welligt verdenking heeft opgewekt, — hij is gearresteerd en bevindt zich thans in de gevangenis. Men verzekert, dat hij dezer dagen uitgebreide inlichtingen heeft gegeven en de namen heeft vermeld der deelgenooten in zijn plan. Dit vooral zal waarschijnlijk weder een krachtig bewijs leveren van het noodzakelijke om de uiterste voorzorgs-maatregelen in Zwitserland te nemen."

BELGIE.

Brussel, *24 maart.* In de afdeelingen der Fransche Wetgevende Vergadering heeft men zich gisteren bezig gehouden met het wets ontwerp op de drukpers. In sommigen dier afdeelingen hebben de debatten zeer kort geduurd, en hebben zij zich bepaald tot de benoeming van haren commissaris. In andere daarentegen, werden langdurige debatten gehouden. Bijna nergens waren zij echter bijzonder levendig. In 't kort, van de 14 benoemde commissarissen (er ontbreekt er nog één) zijn er slechts drie bepaald *tegen* de wet; twee keuren haar *gedeeltelijk*, negen *geheel* goed. Wij moeten evenwel opmerken, dat de benoemingen over het algemeen met eene zeer kleine meerderheid, sommige zelfs met gelijke stemmen, waardoor de ouderdom beslissen moest, gedaan zijn.

Bij de pers wordt het ontwerp, door alle dagbladen, van alle kleuren zonder onderscheid, aangevallen. En is er nog geen enkel dat haar ondersteunt. Het zou dus kunnen gebeuren, dat, als het wets-ontwerp niet spoedig in de openbare zitting behandeld werd, die eenstemmigheid der drukpers de vertegenwoordigers aan het wankelen bragt, en dat na de discussiën, bij de stemming over de wet, zij niet dezelfde meerderheid verwierf, als zij gisteren in de afdeelingen verkregen heeft.

De afdeelingen hebben zich nog niet verklaard ten aanzien van het tweede ontwerp, betreffende de kiezers-vereenigingen, maar er valt niet aan te twijfelen dat de meerderheid ten gunste van hetzelve veel aanzienlijker zal zijn. Daarenboven wordt zij hier ondersteund door de geheele conservative pers, dat bij de andere wet niet het geval is.

In de zitting der vergadering heeft een vrij onstuimig incident plaats gehad. Tegen de conclusiën der commissie, belast om de verkiezingen van het departement Saône et Loire te verifiëren en die, niettegenstaande zij aantoonde dat er groote en talrijke onregelmatigheden hadden plaats gehad, toch voorstelde die verkiezingen goed te keuren, heeft de vergadering haar niet geldig verklaard. Men weet dat de socialistische lijst, in genoemd departement, met eene meerderheid van 17,000 stemmen geheel was doorgegaan. Men kan derhalve nagaan, welk eene beweging die beslissing van de vergadering op de banken der Bergpartij heeft te weeg gebragt.

Het overige, dat is het grootste gedeelte der zitting, werd besteed aan de voortzetting der discussiën over de begrooting.

In alle dagbladen en berigten wordt het aanstaande vertrek van den Paus naar Rome als officiëel aangekondigd. Het berigt daarvan is den 11den aan de ministers en de onderscheidene administratiën, den 12den aan het *corps diplomatique* toegezonden; langs den geheelen weg dien de Heilige Vader moet volgen, zijn de noodige bevelen gegeven tot het maken der toebereidselen en toch blijft men aan de terugkomst van *Pius IX* twijfelen. Het is waar dat de bewoordingen waarin de mededeeling vervat is, die men aan het *corps diplomatique* gedaan heeft, aanleiding geven om voor nieuwe veranderingen te vreezen. De terugkeer van den H Vader zal plaats hebben, wordt in dit stuk gezegd, *als de omstandigheden niet veranderen.* Men begrijpt hoezeer deze bepaling de deur open zet voor een nieuw uitstel. Daarenboven verschilt de dag van de terugkomst in de onderscheidene officiëele bekendmakingen. Zoo noemt de mededeeling aan het *corps diplomatique* gezonden, den 5den april, het officiëele berigt, door de commissie van kardinalen aan de ministers gegeven, spreekt van zondag *in albis*, en het voegt er bij, dat de voorwaarden van den terugkeer van *Pius IX* is, dat er niets nieuws gebeurt tegen de algemeene rust en veiligheid. Eindelijk noemen andere berigten den 7den, 8sten en 9den april. In enkele wordt slechts onbepaald van de eerste dagen der maand gesproken. Naar het ons voorkomt, blijkt uit dit alles, dat er nog niets is vastgesteld.

De *Statuto* van Florence verzekert, dat er orders zijn gegeven tot het houden van een consistorie op het Vatikaan, op den 9den april. Volgens dit blad zoude de voorwaarde, door den H. Vader op zijne terugkomst gesteld, zijn, dat de Fransche troepen, die in de Romeinsche staten blijven, uitsluitend onder zijne bevelen zullen staan, even als of zij in zijne dienst zijn. Eindelijk verzekeren de meeste berigten, dat *Pius IX* tot zijnen terugkeer besloten heeft, na ontvangst van den eigenhandigen brief van den President der Fransche Republiek, hem door den kardinaal *Dupont* overhandigd. Drie militaire staven, een Fransche, een Oostenrijksche, en een Pauselijke, zouden den Paus vergezellen, die daarenboven door 2000 man geëscorteerd zoude worden.

Op dit oogenblik bevinden zich in de Romeinsche staten ongeveer 15,000 Franschen, 16,000 Oostenrijkers en 7 à 8000 Romeinsche troepen, onder den naam van *vélites.*

FRANKRIJK.

Parijs, *23 maart* Aangaande de beide wets-ontwerpen, voor welke ll. donderdag urgentie is gevraagd, is men van oordeel, dat de voordragt nopens de kiesvergaderingen die urgentie allezins verdient. Maar ook het stelsel der verkiezingen zelf moet eene geheele omwerking ondergaan, wil het 't kwaad voorkomen, dat Frankrijks val onvermijdelijk berokkenen zal. Doch de organisatie der verkiezingen zou zelve nog maar een zeer zwak palliatief wezen, want het rigt het groot beginsel des gezags niet weder op, hetwelk Frankrijk en geheel Europa zou kunnen redden. Wil men echter een krachtigen maatregel nemen dan moet men het kiesregt bij het leger beperken. Wanneer daartoe een eersten stap gedaan? Nu of nooit.

De wet op den borgtogt en het zegel der bladen vindt veel tegenstand bij de behoudsgezinde pers, die haar ontoereikend noemt, daar zij alleen de kleine socialistische bladen zal treffen, die de zaak der *rooden* meer bederven dan bevoordeelen. Het *Journal des Débats* zegt, dat de regering juist het tegenovergestelde van haar doel zal verkrijgen. De *Courrier de la Somme* wil geene preventieve maatregelen, die de goeden zoowel als de kwaden treft; »ieder, zegt hij, moet vrijheid hebben om de gods dienst, de maatschappij, het huisgezin en den eigendom te verdedigen, maar niemand zal ze straffeloos mogen aanranden."

De roode bladen zijn woedend over de drukperswet, trouwens zij wordt door de geheele pers bestreden.

Het wets-ontwerp is ook in de bureaux erg bestreden; meestal zijn die vertegenwoordigers tot leden der bureaux benoemd, welke tegen het ontwerp gezind zijn. Zij, die zich voor de wet verklaarden, deden dit nog met een aanmerkelijk voorbehoud.

De vereeniging in het gebouw van den Raad van was eergisteren vrij talrijk vergaderd om te beraadslagen over deze beide ontwerpen. Aangaande dat der kiesvergaderingen was men gunstig gestemd; maar nopens dat betreffende de dagbladen heerschte eenige besluiteloosheid; echter schijnt de meerderheid ook voor deze wet te zullen stemmen. Generaal *Lamoricière* is een groot tegenstander van de beide wetten.

Het *Bulletin de Paris* zegt dat de regering het niet bij deze beteugelingsmaatregelen tegen het socialisme zal laten, maar dat het nog strenger wetten in gereedheid brengt om de anarchie krachtig te bestrijden.

— Er wordt te Parijs eene socialistische beweging georganiseerd ten voordeele der afgezette of geschorste schoolmeesters. Op eene inteekenlijst, die daartoe rondgaat, ziet men de namen van *Carnot* en *Emile de Girardin* bovenaan.

— Tegen heden over acht dagen zal door den President der Republiek en generaal *Changarnier* in het bosch van Boulogne eene luisterrijke wapenschouwing over 50,000 man der Parijsche bezetting gehouden worden. Eene revue, die heden op het Marsveld zou gehouden worden, heeft geen plaats gehad.

De hoofdstad is rustig, ieder schijnt zijne bedachtheid te verbergen, en zich besparingen te getroosten. Men ziet geheele scharen werkelooze ambachtslieden door de stad loopen, want vele werkplaatsen zijn gesloten.

De verkiezing van een nieuw lid der Fransche academie zal den 26sten maart plaats hebben. Kandidaten zijn: *de Montalembert*, *Afred de Musset*, *Emile Deschamps* en *Nisard.*

— Eergisteren zijn de laatste opstandelingen, 80 in getal, van Brest te Parijs aangekomen; 200 hunner »vrienden en broeders," ware bandieten met ongeschoren haar en baard, woesten blik en gescheurde kleederen, kwamen hen aan het station van den spoorweg verwelkomen.

SPANJE.

Madrid, *19 maart.* Er blijven steeds allerlei geruchten nopens eene ministeriëele crisis in omloop. Tot dusverre hecht men er niet veel aan. Zoo werd heden algemeen verhaald, dat er een nieuw ministerie was benoemd, zamengesteld uit de volgende personen: generaal *Narvaez*, president van den ministerraad en minister van Buitenlandsche Zaken; *Pidal*, Binnenlandsche Zaken; *Mon*, Finantiën; de generaal *Cordova*, Oorlog: de markies *van Molins*, Marine; *Bravo Murillo*, Openbare Werken; *Arrazola*, Gratie en Justitie. — De dan aftredende minister *Sartorius* zoude tot gezant te Weenen benoemd worden.

Voorts zoude de heer *Figueira* den post van kapitein-generaal van Andalusie verkrijgen, ter vervanging van generaal *Schely*, die op zijne beurt tot kapitein-generaal van Madrid zoude benoemd worden.

— De Koningin van Portugal liet onlangs door een Spaanschen fabriekant van kunstbloemen, een bouquet vervaardigen, hetwelk voor de prinses *van Joinville* bestemd was. De Spanjaard leverde het bouquet en zond den volgenden dag zijne rekening aan het paleis. Deze nota kwam in handen van een der hooge ambtenaren van het huis der Koningin, de burggraaf *van Carreira;* de burggraaf vermoedelijk de in rekening gebragte som veel te hoog beschouwende, schreef onder de rekening het woord *Latrocinio* (dief). Dit kwam ter oore van den fabriekant in kunstbloemen, die den burggraaf, op de straat afwachtte en van hem genoegdoening voor deze beleediging eischte. De burggraaf zag den fabriekant met verachting aan, verklaarde met trotschheid het woord »dief" geschreven te hebben, en weigerde elke genoegdoening aan een man, die niets meer was dan een vervaardiger van kunstbloemen. Daarop greep de fabriekant den edelman met de linkerhand bij de keel en deelde hem vervolgens met de regterhand een groot aantal slagen op het aangezigt toe, waarna hij zijn van woede magteloozen vijand op den grond wierp en bedaard vertrok.

Binnenlandsche Berigten.

's Gravenhage, *24 maart.* De *Staats-Courant* deelt een algemeen overzigt mede van den loop der cholera-ziekte in het Koningrijk der Nederlanden over de jaren 1848 en 1849. Daaruit blijkt, dat in het geheel gedurende dien tijd aangetast zijn 43,860 personen, waarvan 25,715 in de steden en 18,145 ten platten lande; het getal der overledenen bedraagt 23,258, als: 12,892 in de steden en 10,366 ten platten lande; datder hersteldeu 20,602, zijnde 12,823 in de steden en 7779 ten platten lande. In dezen staat zijn de militairen en de door officieren van gezondheid verpleegden, niet opgenomen.

's Gravenhage, *25 maart.* Bij besluit van 23 maart jl., no. 45, heeft Zijne Majesteit goedgevonden aan den ingenieur van den waterstaat der 2de klasse, *W. C. P.* baron *van Reede van Oudtshoorn*, te rekenen van den 1sten april aanstaande, te verleenen een onbepaald verlof, op gelijken voet als zoodanig verlof bij continuatie aan andere ingenieurs bij Koninklijk besluit van 9 februari 1849, no. 40, is toegestaan.

Bij besluit van 22 maart jl., no. 66, heeft Zijne Majesteit goedgevonden:

1o. eervol ontslag te verleenen:

aan *J. C. Punt*, op zijn verzoek, als gezworen van den polder den Ruigenhil (Noord-Brabant.)

aan *P. Smits*, op zijn verzoek, als schout en secretaris van den polder Zuidbroek (Zuid-Holland.)

2o. te benoemen:

In het dijk- en polderbestuur van Lith (Noordbrabant):

tot voorzitter *A. F. van Alem* en tot lid *P. van Sonsbeek*, beiden bij continuatie;

tot lid van het polderbestuur van Nieuw-Mathenesse (Zuidholland) *D. van Noort*, bij continuatie;

tot schout en secretaris van den polder Zuidbroek (Zuidholland) *A. S. Smits*, in plaats van *P. Smits Jz.*, eervol ontslagen;

tot heemraden in den polder Zuidbroek (Zuidholland): *F. Verhoog* en *G. Rooken*, beiden bij continuatie;

tot heemraad van den polder Katendrecht (Zuidholland) *B. Jungerius*, in plaats van *R. Smits Ruijmschotel*, als zoodanig afgetreden;

tot heemraden van het ambacht Ouderkerk aan den IJssel (Zuid-Holland): *P. Hoogendijk Azn.* en *P. Hoogendijk Ezn.*, beiden bij continuatie;

tot heemraad van den polder Krimpen aan de Lek (Zuidholland) *H. de Jongh*, in plaats van *C. S. de Jongh*, als zoodanig afgetreden.

— Heden middag te 12 ure heeft er aan het ministerie van Binnenlandsche Zaken, onder voorzitterschap van Z. Exc. den minister, eene vergadering plaats gehad, van de leden van Gedeputeerde Staten der verschillende provinciën, die zich met de voorbereidende werkzaamheden voor de kieswet hebben bezig houden. De commisie werd bijgestaan door den secretaris-generaal van gemeld departement.

Arnhem, *26 maart.* Men leest in *de Tijd:*

Wij nemen uit de *Publiciste* het volgend artikel over omtrent onze koloniën en den hongersnood, die daar heerscht. Wij beämen geheel zijne aanmerkingen, en kunnen tevens de verzekering geven, dat onze particuliere berigten allezins bevestigen hetgeen de *Publiciste* omtrent de schroomelijke behoefte, die te Samarang heerscht, verhaalt:

»De *Overland-Mail* brengt ons eene reeks van dagbladen van Java, die loopen tot 26 januari 1850. Een ieder was ongeduldig om daarin bijzonderheden te vinden aangaande het gebrek aan levensmiddelen en de *epidemie*, waaraan, volgens de voorlaatste uit Java ontvangen berigten, de bevolkingen in sommige streken dier kolonie leden. De *Staats-Courant*, het officiëel gouvernementsblad, zegt er heden niets van; hij wijdt meer dan 4 kolommen aan benoemingen, verplaatsingen en afzettingen van hooge ambtenaren en geëmploijeerden in de civiele en militaire administratie, en aan het verhaal eener kleine expeditie, van Makassar vertrokken om jagt te maken op eenige rooverspraauwen, die op het eiland Kalatoea eene schuilplaats gezocht hadden;

maar men vindt er geen woord in van den gezondheidsstaat dier streken, waaromtrent men zoo angstig berigten inwachtte. Wat te denken van dat gebrek aan berigten? Is dat niet het gevolg van dat heilloos stelsel van verstomming, hetwelk onlangs tot de interpellatiën van den heer *Sloet tot Oldhuis* in de Tweede Kamer der Staten-Generaal heeft aanleiding gegeven?

»Bij gebrek van tijdingen, welke wij in de *Staats-Courant* niet vinden, hebben wij berigten, ons door bijzondere corresdondentiën van Java aangebragt. Wij geven hier de berigten, die wij van Batavia ontvangen, en waarvoor wij instaan, want wij hebben dezelve uit eene geloofwaardige bron:

»»In de maand januari 1850 heeft men van Java uitgevoerd 38,640 picols (4,830.000 ℔) rijst. De prijs van dit artikel is steeds even hoog, ten gevolge van het gebrek in het binnenste van het eiland. De behoeften op Java zijn groot. In de residentie Samarang zijn 900 personen van honger gestorven. Een kustvaarder, dezer dagen van Samarang gekomen, is aangehouden als verdacht van slavenhandel te voeren. Uit de instructie, welke ten gevolge dezer aanhouding heeft plaats gehad, is gebleken, dat een Chinees, directeur van een Ronkon, (komedie) in de residentie Samarang, een zeker getal jonge inlandsche meisjes had gekocht, welke hem door hare ouders waren geleverd voor een heelen of halven pikol rijst, daar zij de ijsselijkheden des hongers niet langer konden weerstaan.''''

ARNHEM, *26 maart.*

Het *Handelsblad* acht het geschil over de bevoegdheid tot wetgeving der waterschappen, genoegzaam toegelicht om het thans niet verder voort te zetten, te meer daar de *Arnhemsche Courant* »geen enkel nieuw argument heeft te berde gebragt." Wij hebben er vrede mede; het is ons niet te doen om het laatste woord. Maar waar wij geen vrede mede hebben is, dat het *Handelsblad* met de volgende woorden eindigt: »Zelfs geeft zij" (dat is de *Arnhemsche Courant*) »ons nu toe, wat wij vroeger meenden door haar »betwist te zijn, dat vóór de grondwets-herziening »van 1848 de waterschappen niet regtens in het be»zit der autonomie waren. Zij zouden die dus door »de nieuwe grondwet hebben moeten verkrijgen! »Wij willen hier niet herhalen, dat uit de beraad»slagingen der enkele en dubbele Tweede Kamer van »1848, eene tegenovergestelde gezindheid bij den wet»gever blijkt, maar vragen eenvoudig, of iemand »die, met ter zijde stelling van de geschiedenis der »grondwet, eenvoudig art. 192 leest, daarin kan »vinden de *opdragt* eener *nieuwe* wetgevende magt »aan de waterschappen?"

Hoe het *Handelsblad* op den inval is gekomen, dat wij het zouden hebben toegegeven, »dat vóór de »grondwets-herziening van 1848 de waterschappen niet »regtens in het bezit der autonomie waren," begrijpen wij volstrekt niet, daar wij, èn uit art. 31 van het reglement van 1805, èn uit art. 131 der grondwet van 1814, èn uit art. 222 der grondwet van 1815, èn uit art. 220 der grondwet van 1840, juist het tegendeel betoogd hebben; namelijk, dat al deze grondwetten, — evenzeer als art. 192 der grondwet van 1848, — wel verre van de bevoegdheid tot wetgeving der waterschappen te ontkennen, daarvan alléén tweeërlei bevoegdheid ten gebruike der Provinciale Staten afzonderen: *administrative voogdij*, d. i. toezigt en gezag; en *reglementerende* magt, d. i. magt van constitutie en organisatie. In ons voorlaatste artikel zeiden wij daarom ook uitdrukkelijk: »Stel, dat men onwederlegbaar aantoonde, dat, tot »op de grondwet van 1848, al onze grondwetten »bepaaldelijk het beginsel van de wetgevende be»voegdheid der waterschappen, ontkend hadden, wat »zou dit baten, zoo men niet tevens bewees, dat de »grondwet van 1848 dit evenéens doet? dat artt. »131 en 192, in verband beschouwd, alle autonomie »der waterschappen uitsluiten? *Wij* ONTKENNEN »*echter, dat het historisch betoog tegen ons ge»tuigt.* Al onze grondwetten — wij toonden dit »reeds in ons eerste artikel over dit onderwerp aan — »kennen aan de provinciale wetgeving tweeërlei be»voegdheid over de waterschappen toe: 1o. *toezigt* »*en gezag*, d. i. zuiver administrative voogdij, zon»der wetgeving; 2o. *reglementerende* magt, d. i. de »magt om het waterschap te constitueren en zijne »huishouding in te rigten. Ziedaar dan, dunkt ons, »juist het tegendeel gebleken, van wat men beweert. »*Qui dicit de uno, negat de altero*, en waar *be»paaldelijk* administrative voogdij en reglementeren»de bevoegdheid wordt *toegekend*, is de gevolgtrek»king onvermijdelijk, dat alle bevoegdheid buiten »deze, wordt *uitgesloten.*" Men zou meer dan een *bosco* moeten zijn, om uit eene dergelijke verklaring de erkenning voor den dag te goochelen: »dat vóór »de grondwets-herziening van 1848 de waterschappen »*niet* regtens in het bezit der autonomie waren."

Dat het *Handelsblad* niet wil herhalen, »dat uit »de beraadslagingen der enkele en dubbele Tweede »Kamer van 1848 juist eene tegenovergestelde *ge»zindheid* bij den wetgever blijkt," verheugt ons, daar ons dit van de moeite ontheft, te betoogen, dat de *gezindheid* der voormalige enkele en dubbele Kamer ons in geenerlei opzigt bindt. Dat overigens het *Handelsblad* zelf aan dit argument niet veel gewigt hecht, blijkt uit zijne verklaring in het nommer van 16 maart jl. afgelegd: »Wij zijn »het met de *Arnhemsche Courant* volkomen eens, »dat *alléén* de IN DE WET UITGEDRUKTE wil van den »wetgever en *niet* eene van elders gebleken GEZIND»HEID moet worden opgevolgd en onze gehoorzaam»heid eischt."

De gevolgtrekking door het *Handelsblad* uit onze vermeende erkenning van het regtens niet-bestaan vóór 1848 van de autonomie der waterschappen, getrokken, namelijk: »dat zij die dus door de nieuwe »grondwet zouden hebben moeten *verkrijgen*", vervalt dus. Volgens onze wijze van opvatting hebben zij haar altijd gehad, hoewel wij niet zien, dat dit iets tot het betoog afdoet. Want het is de vraag niet, of de grondwetten vóór die van 1848, de autonomie der waterschappen *ont*kenden of *er*kenden, maar of de grondwet van 1848 ze *er*kent of *ont*kent. De quaestie ligt geheel in art. 192. Het *Handelsblad* geeft de beslissing aan hen over die art. 192, »eenvoudig lezen," of zij daarin kunnen vinden »de »*opdragt* van eene *nieuwe* wetgevende magt »aan de waterschappen?" Als »*eenvoudig* lezen" slechts niet beteekent, lezen *zonder oordeel des onderscheids*, — wat toch zeker niet de bedoeling is — zal wel niemand, zoo min als wij, de *opdragt* van eene »*nieuwe* wetgevende magt" daarin ontdekken. Maar hij zal, uit hetgeen art 192 aan de provinciale wetgeving *toekent*, gemakkelijk vinden, wat art. 192 voor de wetgeving der waterschappen *overlaat*, vooral wanneer hij art. 192 niet willekeurig als een geheel geïsoleerd artikel leest, maar het vergelijkt met en in verband brengt tot art 131.

Mengelwerk.

Varia.

's Gravenhage, 24 maart.

DUITSCHLAND. VREDE MET DENEMARKEN EN RE-CONSTITUTIE VAN HET BONDSGEZAG.

Duitschland gaat voort zich te wentelen in een net van onontwikkelbare verwarring en duistere intrigue, waarin het, gelukkig, onze taak niet is de naijverige potentaten en plannenmakers der Teutonische Koningrijken te volgen; maar opzigtens de twee belangrijke onderwerpen, van den vrede met Denemarken en de reconstitutie van het bondsgezag, begroeten wij met vreugde elke klare en beslissende aanduiding eener beeindiging van den gevaarlijken en betreurenswaardigen staat van onzekerheid en zwakheid. Nopens beide die aangelegenheden, naauw verbonden als zij met elkander zijn, is er, in de laatste maand, eene ondubbelzinnige verklaring door Rusland gedaan, en men mag onderstellen, dat de gedragslijn, thans door het kabinet van St. Petersburg, hetwelk ten aanzien der Deensche vraag in overeenstemming met Engeland handelt, krachtig bijdragen zal tot het beeindigen dier ongelukkige geschillen. Toen wij ons het laatst met dit onderwerp bezig hielden, toonden wij aan, dat de Pruisische regering haren invloed in de bondscommissie te Frankfort had aangewend, om de vervulling te ontwijken der voorwaarden van den wapenstilstand en der preliminariën van den vrede, die door hare eigen ministers waren aangegaan, onder de bemiddeling van lord WESTMORELAND, te Berlijn. Deze weinig eervolle manoeuvre werd zoo ver gedreven, dat, omstreeks tien weken lang, de Frankforter commissie bepaaldelijk weigerde den Deenschen gevolmagtigde te ontvangen, namelijk den heer VON BULOW, die bij de confederatie geaccrediteerd geworden was door den hertog van Holstein en Lauenburg, als lid van dat ligchaam; terwijl de toestemming der vertegenwoordigers van de bondsvereeniging, aan de vredesbedingen met opzet werd onthouden. In deze omstandigheden besloot de Russische regering met vastberadenheid te handelen, en zij deed zulks met hare gewone behendigheid. Prins GORTSCHAKOFF, de Russische gezant te Stuttgardt, werd, tegen het einde van februari, met eene bijzondere missie naar Frankfort gezonden. Bij zijne aankomst aldaar, deed hij weten, dat de Keizer van Rusland geneigd was, de bondscommissie te erkennen als de wettige vertegenwoordiging des Duitschen bonds, en hem ten dien behoeve met geloofsbrieven had voorzien. Deze verklaring werd met groote of geveinsde voldoening ontvangen door de agenten van de twee Duitsche hoofdmogendheden; doch de Russische gezant voegde er bij, dat er aan zijne zending eene voorwaarde was gehecht, te weten, dat de heer VON BULOW eerst behoorlijk zou worden ontvangen, als de gevolmagtigde van den Koning van Denemarken, in zijne hoedanigheid van hertog van Holstein en Lauenburg, en dat de betamelijke volvoering der bedingen van den wapenstilstand en de preliminariën van den 10den juli, zouden worden gewaarborgd. Vermits Prins GORTCHAKOFF daarop werd ontvangen, schijnt men te mogen onderstellen, dat zijne voorwaarden aangenomen werden, ofschoon zonder erkenning der beweegredenen, die tot de aanneming deed besluiten. Inmiddels had de Deensche onderhandeling eenige vorderingen te Berlijn gemaakt; en de heer VON SCHLEINITZ, de Pruisische minister van Buitenlandsche Zaken, ziende dat Rusland en Engeland eenstemmig en met ernst handelden, scheen te hebben besloten zich naar de bepalingen der overeenkomst te gedragen, en dezelve, des noods, aan het stedehouderschap der hertogdommen op te leggen, gelijk Pruisen, inderdaad, gehouden is te doen, krachtens de termen der overeenkomst. Ongelukkiglijk hangt er te Berlijn veel af van eene menigte verschillende raadsmannen en van de veranderlijkheid van éénen geest. De heer VON RADOWITZ keerde, eenige dagen later, naar het hof terug, en deed de onderhandeling nogmaals teruggaan, of overreedde den Koning ze te offeren, aan de toekomende verordeningen der Erfurter vergadering; wat daarvan zij, Pruisen aarzelt steeds zijne verbindtenissen na te komen. Hoezeer men nu ook deze vertragingen moge betreuren, die hun welke ze veroorzaakten alles behalve tot eer strekken, zoo waren zij nogtans niet ontbloot van alle vrucht. Er bestaat reden, om te hopen, dat de eindelijke afdoening der vraag vollediger zijn zal dan zij eenige maanden vroeger zou zijn geweest, en dat zij de opvolging zal regelen in het geheele gebied der Kroon van Denemarken, krachtens eene schikking, welke de volle toestemming zal hebben der Denen en der drie kabinetten van Engeland, Rusland en Frankrijk. Van den anderen kant is de revolutionnaire regering der hertogdommen, door hare eigene uitgebreide krijgstoerustingen en door die vertragingen, in finantiëele moeijelijkheden gewikkeld, welke de genoemde provinciën zwaar drukken. Het schijnt te blijken, dat de finantiëele staten, die door de hoofden der Duitsche partij in de hertogdommen openbaar gemaakt worden, geheel bedriegelijk zijn, in zoo verre als zij een aanmerkelijk bedrag van inkomen uit Sleeswijk in rekening hebben gebragt, hetwelk zij nimmer ontvingen, terwijl hare maandelijksche uitgaven haar tegenwoordig inkomen ver overtreffen. De toevlugt van eene leening namens zulk een bestuur, in oorlog met den souverein, zou vermoedelijk bij de kapitalisten van Hamburg of het overige Duitschland weinig bijval vinden. Er bestaat dus grond om te verwachten, dat de opstand zich leggen zal uit gebrek aan fondsen, gelijk hij zulks reeds voor lang zou hebben gedaan, hadde hij zich niet zoo ijverig ondersteund gezien door zijne Duitsche buren. Bijaldien, aan den anderen kant, de sympathieke partij te Erfurt eene nieuwe poging mogt willen aanwenden, om de vijandigheden weder aan te wakkeren, zoo zou Denemarken zich genoopt vinden de blokkade onmiddellijk te hernieuwen, ondersteund ditmaal door de mogendheden die besloten hebben aan te dringen op de naleving der overeenkomst van den 10den juli.

Maar de maatregel, door Rusland genomen bij het accrediteren van Prins GORTSCHAKOFF bij de Frankforter commissie, als vertegenwoordiging der Bondsvereeniging, bepaalt zich, in zijne gevolgen, niet uitsluitend tot het Deensche vraagstuk. Hij geeft duidelijk te verstaan, dat het te Frankfort is, en niet te Erfurt, dat Rusland het Duitsche bondsgezag erkent, en dat het Duitschland steeds beschouwt als gegrond op den Bond van 1815, niet op eenig afzonderlijk, in het publiek regt van Europa onbekend, verbond. De Pruisische regering ontwaart reeds dat haar gebouw in stukken valt, alvorens het dak er op staat. Terwijl hare Erfurter vergadering nu laatstelijk is geopend, resideert er een ander bondsgezag te Frankfort en ontluikt er een derde te Munchen. Hanover, bezorgd voor zijne onafhankelijkheid, heeft zich aan den eenen Bond onttrokken en geweigerd deel te nemen aan den anderen. Saksen, zwakker en schroomvalliger, heeft met beide onbestaanbare verbindtenissen aangegaan. De kleinere vorsten, inzonderheid die van Mecklenburg en Hessen, wachten slechts op eene geschikte gelegenheid om terug te treden. De handelsteden Hamburg, Bremen en Lubeck hebben slechts eene voorwaardelijke toestemming aan het plan gegeven. Allen beginnen te ontdekken, dat Erfurt slechts de zetel is van eene denkbeeldige magt, en dat er in het plan niets wezenlijks of stelligs is dan de verzwelging der kleinere staten in het Pruisisch gebied. Aan zulk een plan, wierd het openlijk beleden, zou geene mogendheid hare toestemming geven; van daar de uitvlugten, waaronder de Pruisische agenten gepoogd hebben hunne ambitie te vermommen, nu eens door aan de vorsten hunnen bijstand aan te bieden tegen anarchie, dan weder door de hartstogten of de nationale ijdelheid des volks te vleijen. Maar na al die evolutiën komt het eindelijk op de eenvoudige vraag aan: zullen die staten en landstreken deel gaan uitmaken van het Pruisisch gebied? Zal de laatste revolutie, die den troon van FREDERIK WILLEM tot in zijne grondvesten schokte, dienen tot een middel van vergrooting, in uitgebreidheid de schitterendste veroveringen van eenen zegevierenden oorlog verre overtreffende? Zal Pruisen zijne grens uitstrekken tot die van Zwitserland, en de militaire krachten van midden-Europa in zijne legers opnemen? De Duitsche vorsten mogen te zwak zijn om op hun zelven zulke ontwerpen te verijdelen; Engeland moge onverschillig blijven voor zulke veranderingen op het vaste land; doch Rusland, Oostenrijk en Frankrijk kunnen met geene gelijke lijdzaamheid of koelheid de grootste verandering toezien, die in het hart van Europa voorvallen kan. Hieruit is af te leiden, dat, terwijl die mogendheden voortgaan het Frankforter gezag te erkennen, als de vertegenwoordiging der bondsvereeniging onder de traktaten van 1815, zij stilzwijgend maar stellig afkeerig zijn van de bedoelingen waarmede de Erfurter vergadering werd bijeengeroepen, en dat Pruisens eventueele poging om zijne afzonderlijke politiek met geweld van wapenen door te drijven, terstond afdoenden tegenstand ontmoeten zou. Oostenrijk, Rusland, en de Koningrijken van Zuid-Duitschland hebben met beradenheid positie genomen, en verklaren dat zij, met allen wensch om de verow-

derde confederatie van 1815 te wijzigen en te verbeteren, de bepalingen van den Duitschen Bond beschouwen als een onderwerp van gemeenschappelijk regt, en niet van afzonderlijk belang. Frankrijk, ofschoon Pruisen minder ongenegen, zal bezwaarlijk zijn uitzigt op een Russisch bondgenootschap en zijne onde connexie met Zuid-Duitschland opgeven. Van Engeland zou Pruisen althans geene ondersteuning erlangen. Wij zijn dus nieuwsgierig te vernemen, hoe de beloften, door de Pruisische partij aan Duitschland voorgespiegeld, zullen kunnen worden vervuld.

FRANSCHE ZAKEN.

In Frankrijk zijn gouvernementen noodwendiglijk tooneelspelers, die voor het publiek, als op de planken optreden: terwijl het publiek de magt en de gewoonte heeft — alhoewel het regt daartoe ontkend moge worden — van toejuiching of afkeuring; met andere woorden: van het engagement der regering te bevestigen, door haar zijn bijval te schenken of van haar van het tooneel weg te fluiten. Wij zijn ver van te willen zeggen, dat deze de verhouding behoort te zijn tusschen bestuurders en bestuurden; maar zoodanige verhouding bestaat in Frankrijk. Als de politische schouwspelers zich niet door volksgezag de wet willen laten stellen, zoo kunnen zij rekenen hun afscheid te bekomen. De gansche geschiedenis van de Bourbonsche en dequasi-Bourbonsche regering, was hare loochening van dusdanig gezag, en hare begeerte om de rol van staatsmannen, ministers en Koningen te vervullen, zonder zich te onderwerpen aan de oordeelvellingen van het bovengemelde publiek. De eene beriep zich op goddelijk regt; de andere verschanste zich achter eene lijfwacht van jezuïten en kurassiers; een derde bouwde op zijne scherpzinnigheid en zijne eigene meening daarvan. Maar het parterre, het Fransche publiek, liet zich niet ontrukken noch ontlokken, wat het als zijn regt beschouwde en zekerlijk zijne gewoonte was — den Koning of het gouvernement, die het mishaagden, weg te zenden. De eenige politische schouwspeler, die, in Frankrijk, zijne rol ten volle verstond, was NAPOLEON. Hoe verstond die groote krijgsman de kunst der mimiek! Hoe volkomen kende hij zijne toehoorders! En hoe juichten zij hem dan ook weergalmend toe, totdat hij goed vond het tooneel voor hunne voeten stuk te treden. Van den anderen kant zagen wij hoe droevig LODEWIJK XVIII, KAREL X en LODEWIJK FILIPS mislukten. Geen hunner begreep de vorderingen zijner positie genoeg. Doet LODEWIJK NAPOLEON het? Het is te vreezen, neen. En nogtans heeft hij de meeste hoedanigheden van eenen goeden politischen schouwspeler: moed, stoutheid, avontuurlijken zin, en geene vrees voor gevaar; grootmoedigheid zoowel als eene zekere scherpzinnigheid, benevens die practische menschenkennis, welke door vorsten, die in het naauw kwamen, wordt geleerd. Maar bij de aanvaarding van het presidentschap, verbeeldde hij zich dat de oude hoofden alles wisten wat politisch bestuur betreft; en hij verliet zich op hunne lessen, alhoewel zij hem blootelijk leerden op het versleten pad te gaan, de houding, de pantomime van LODEWIJK FILIPS namakend. De President dacht dat zijn naam alles voor hem zou doen. Hij begint thans te bemerken, dat het volk niet toejuicht; dat hij geduld wordt, maar geen gunsteling is; dat men hem met geen China's-appel-schillen gooit, doch dat het volk geene geestdrift voor hem toont; dat het hem noch bouquetten, noch kroonen toewerpt en dat hij bij het verlaten des tooneels vermoedelijk niet zal teruggeroepen worden.

Wij hebben ons deze triviale voorstelling van den staat der zaken in Frankrijk veroorloofd, omdat, hoe ernstig zij ook zouden kunnen worden, zij nogtans niet al dat gewigt bezitten, 't welk velen er aan hechten. De verkiezing der heeren CARNOT, VIDAL en DE FLOTTE te Parijs, bij voorkeur op den minister LAHITTE en den zoon van den generaal FOY, duidt daarom nog niet aan dat de goede burgerij der hoofdstad gezind is een communistisch stelsel van bestuur in te voeren, den heer LOUIS BLANC het Luxembourg te heropenen, of *ateliers nationaux* in te stellen. Het is blootelijk eene uitdrukking van afkeuring. Het is een bewijs dat het gouvernement haar niet behaagt, en dat zij eene andere staatkunde verlangen dan een geschreeuw om orde, en onhandige pogingen om dezelve te bewaren met een heir van soldaten en politie, allerwege in den weg staande en ontzaggelijk veel kostende.

Eenigen tijd geleden, bedankte LODEWIJK NAPOLEON zijne ministers verklarende, dat hij niet langer blindelings de voorschriften der conservative partij wilde volgen. Doch sedert dien tijd heeft hij inderdaad hare voorschriften zeer onderdanig gevolgd; en bij de jongste verkiezingen zelve heeft het gouvernement, in plaats van eene eigene vaan op te steken, zich onder den rok van legitimisten en orleanisten verkropen, zijnen eigen invloed, zijne eigene stelling, verloochenende en een aantal zijner gematigde tegenstanders in de rangen jagende der ultra-democratische partij. De partij der orde, gelijk de behouders zich zelven noemen, zijn blijkbaar niet zoo zeer de kampioenen van orde, als partijgangers voor de verbrokkelingen van populaire, ja constitutioneele vrijheid. Wat zij te Rome deden, spreekt duidelijk genoeg. Wat zij in de wet op de opvoeding deden, hebben wij in een vroeger artikel toegelicht. Velen beweren dat de reactie dier partij niet blootelijk teruggang is tot de monarchie, maar tot de absolute en priesterlijke monarchie. Het is geene vernieuwing, zeggen zij, van LODEWIJK FILIPS, maar van KAREL X. De buitenlandsche politiek der conservatieven, hoort men wijders zeggen, is volkomen in overeenstemming met hunne buitenlandsche staatkunde. Oostenrijk en Rusland zijn de bondgenooten op welke zij steunen.

Zij bewonderen HAYNAU; zij vereeren NESSELRODE; en zij verklaren, dat een bondgenootschap met Engeland eerst wenschelijk zijn zou als de legitimistische ABERDEEN er aan het bestuur kwam. Wat daarvan zij; men zou den president het regt moeten doen wedervaren, dat hij voor zich zelf geen deel nam aan eene reactie als deze. Hij zou gaarne eene liberale wending aan de tusschenkomst te Rome hebben gegeven. Hij zou geestelijkheid en legitimisten gaarne in bedwang willen houden; en te midden van al zijne pogingen en wenschen om zich Rusland te vriend te maken, heeft hij noch de eigene onafhankelijkheid willen offeren, noch die van andere landen die tot Frankrijk, zoo wel als tot Engeland om bescherming opzien. In alle geval is het mogelijk, dat de president eene nuttige waarschuwing trekke uit deze jongste verkiezingen, en dezelve, gelijk zeer mogelijk is, tot zijn voordeel keere. Hij moet echter iets doen dat den volksgeest inneme. Tot nog toe heeft hij het wit niet geraakt; en het is tijd voor hem ernstig te denken aan de noodzakelijkheid en de wijze van zulks te doen.

Advertentiën.

Heden beviel voorspoedig van eene DOCHTER, *A. J. BACKER — VAN OMMEREN.*
OOSTERBEEK, 24 Maart 1850.

---

† † † BURGEMEESTER EN WETHOUDEREN DER STAD *ZUTPHEN*, roepen mits deze op, zoodanige gediend hebbende Onder-Officieren, welke voor de betrekking van POLITIE-BEDIENDE, tevens dienstdoende als VELDWACHTER dezer Stad, wenschen in aanmerking te komen, om zich, voorzien van de noodige attesten, bij H. E. A. aan te melden.

Zutphen, 19 Maart 1850.

Burgemeester en Wethouderen voornoemd,
G. P. C. VAN HEECKEREN.
Ter ordonnantie van dezelve,
D. J. E. VAN LÖBEN SELS.

Directe Belastingen, In- en Uitgaande Regten en Accijnsen.

De ondergeteekende, als daartoe gemagtigd, gedenkt aan den meestbiedende bij inschrijving te verkoopen:

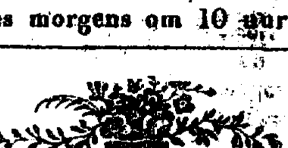
Eene aanzienlijke partij GESCHEURD RIJKS PAPIER, ten dienste van Papier-Fabrijken. De verlangde inlichtingen over voorwaarden van verkoop als anderzins, kunnen verkregen worden op deszelfs Bureau, alwaar de billetten van inschrijving op Zegel, behoorlijk *gesloten* en *franco* moeten zijn bezorgd, vóór of op den Derden April aanstaande.

Arnhem, den 21sten Maart 1850.

De Verificateur der Comptabiliteit voor de Provinciën *Gelderland*, *Overijssel* en *Utrecht*, residerende te *Arnhem*.
A. G. Baron *DU TOUR.*

Openbare veiling van een schoon bruin kortstaart MERRIEPAARD *a deux mains*. Eene gedresseerde EZELIN, BARROUCHETTE, BOERENWAGEN, STORTKAR, nieuwe en oude TUIGEN, STALGEREEDSCHAPPEN, HOOI, STROO en eenige AFBRAAK, in of voor den stal van Mr. *J. VAN DIJK*, te *Zutphen*, op het Groote Kerkhof, des Woensdag den 3den April 1850, des morgens om 10 uur. Daags te voren te zien.

VERKOOPING van eene extra fraaije Verzameling PLANTEN en GEWASSEN, op Zaturdag den 30 Maart 1850, des voormiddags te 11 ure, in het Stations-Gebouw voor den Rijn Spoorweg te *Arnhem*, als: CAMELLIA'S, AZALEA'S, INDIA'S, RHODODENDRONS, ARBOREA'S, ACACIA'S, EPACRISSEN, ORANJEBOOMEN met Vruchten, enz., enz.; — verder vele van de schoonste en mildbloeijendste HEESTERS voor den kouden grond, waaronder de mooiste soorten van voortdurend bloeijende STAMROZEN, enz., enz.

Vrijdags voor den verkoop te zien.

---

† † † In een Logement in *Gelderland*, *VERLANGT* men een KOFFIJHUIS-KNECHT, die tevens geschikt is om de TAFEL te dienen; alsmede een KNECHT, welke goed PAARDEN en RIJTUIGEN kan schoon maken. Geene dan die voldoende bewijzen van trouw en eerlijkheid kunnen overleggen, zullen in aanmerking komen. — Adres *franco* onder de Letter K, aan het Postkantoor, te *Brummen*.

Scrofuleuze zweren en andere klier- en huidziekten door HOLLOWAY's Zalf en Pillen genezen.

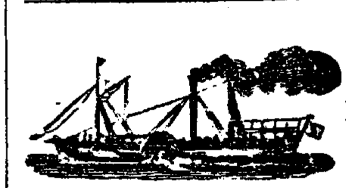

Hoe kwaadaardig en ingekankerd ongemakken van dien aard ook mogen zijn in het menschelijk ligchaam, doet echter dit heel- en geneesmiddel eene zoo bewonderenswaardige uitwerking, dat dezelve, wanneer de bestaande voorschriften aangaande het juiste gebruik naauwkeurig worden opgevolgd, volkomen zullen worden genezen. Het wordt dienstvolgens elken lijder ten deze aangeraden van dit middel gebruik te maken, daar het aantal inderdaad verbazend is dergenen, welke genezen zijn van Koningszeer, scorbutieke kwalen, uitslag, ringworm en andere huidziekten, door de Zalf en Pillen van *HOLLOWAY*.

Door het vermeerderd debiet zijn de Prijzen thans de volgende.

Doosjes Pillen van *f* 0.90, *f* 2.10, *f* 3.30, *f* 7.75, *f* 15.50, *f* 23.50; *Potjes Zalf* van *f* 0.90, *f* 2.10, *f* 3.30, *f* 8.15 *f* 15.90 *f* 23.90.

Zijn op *franco-aanvrage* à contant te bekomen, bij den Heer *F. ROMEIJN*, *Fz.*, Depôthouder te *Arnhem*; alsmede te *Londen*, Strand 244, *HOLLOWAY'S* Etablissement.

STOOMVAART
VOOR DEN
NEDER- EN MIDDEN-RIJN.
DUSSELDORPSCHE
MAATSCHAPPIJ.

AFVAARTEN VAN 10 MAART 1850.

Van *Arnhem* naar *Rotterdam*: des Zondags, Dingsdags, Donderdags en Vrijdags, des morgens circa te 9 ure.

Van *Rotterdam* naar *Arnhem*: des Maandags, Woensdags, Vrijdags en Zaturdags, des morgens te $6\frac{1}{2}$ ure.

Van *Arnhem* naar *Dusseldorp*: des Maandags, Woensdags, Vrijdags en Zaturdags, des namiddags te $3\frac{1}{2}$ ure.

In verband met de **DAGELIJKSCHE** Vaarten tusschen *Dusseldorp* en *Keulen*, de **DRIEMAAL DAGELIJKSCHE** tusschen *Keulen* en *Coblenz*, de **TWEEMAAL DAGELIJKSCHE** stusschen *Coblenz* en *Mainz*, en de **DAGELIJKSCHE** tusschen *Mainz* en *Mannheim*.

Nadere inlichtingen geven de Agenten. Te *Arnhem* de Agent
C. BALCK

Burgerlijke stand.

DEVENTER, 22 maart.

Tarwe, hoewel ruim ter markt zijnde, vond vooral in de beste soorten nog al wel kooplust, en ruimde tot de prijzen der vorige week gereedelijk op. Naar deugd is daarvoor besteed van *f* 6.50 à 7.25. — *Rogge* was minder algemeen gevraagd en ging langzaam af, zijnde verkocht van *f* 3 60 à 3.90, enkele nog iets minder. — *Boekweit* bij redelijken aanvoer, en minder algemeene vraag, dooreen 10 cent per mud lager, van *f* 4.30 à 4.65. — *Garst* bij matigen aanvoer van *f* 3.00 à 3.40. — *Haver* *f* 2.60 à 3.00. — *Aardappelen*: *f* 1.20 à 1.40, puik beste *f* 1.60 het mud. Ter markt 25 à 30 mud. — Per schip verzonden 1000 à 1100 mud tegen *f* 1.25 à 1.60 het mud. — *Boter*: 1ste soort *f* 12.50 à 13.00; 2de soort *f* 9.50 à 11.00.

ZUTPHEN, 21 maart.

In den toestand der markt was weinig verandering te bespeuren; de aanvoer en de prijzen waren nagenoeg als voren. *Tarwe* gold van *f* 6.50 à 7.40. — *Rogge* van *f* 3.65 à 3.95; afwijkende soort iets lager dan de minste notering. — (Oude) *f* 4.20 à 4.30. — *Boekweit* *f* 4.25 à 4.60. — *Garst* en *Haver* niet aanwezig. — Gele *Erwten* *f* 4.50 p. m. — *Klaverzaad* 20 à 21 Cents de 5 Ons. — *Aardappelen* van *f* 1.30 à 1.50. — Verscheept 900 m. — *Boter*: Van *f* 11.50 à 12.25 het $\frac{1}{4}$ Vat.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 2 maart 1 El 7 Palm 3 Duim; gew. 0 D. gev. 0 D.

De prijs dezer courant is f 5 in de drie maanden. Afzonderlijke nommers 10 cents. Advertentiën van één tot vijf regels f 1.00 en voor elken regel daarboven 20 centen, behalve 25 centen zegelregt voor elke plaatsing.

Te Arnhem, bij G. J. THIEME, Boekdrukker.